

Sygn. akt V CSK 615/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku T. O., E. O. i C. O.

przy uczestnictwie T. [...] S.A. z siedzibą w K.

o ustanowienie służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 czerwca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 20 czerwca 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od wnioskodawców na rzecz uczestnika postępowania
120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący T. O., E. O. i C. O. oparli na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżących w niniejszej sprawie występują istotne zagadnienia prawne sprowadzające się do sześciu pytań sformułowanych przez skarżących, a dotyczących: 1) dopuszczalności ustanowienia służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesyłu bez określania nieruchomości władnącej, 2) dopuszczalności rozpoznania zarzutu zasiedzenia, który został podniesiony bez wskazania konkretnej treści zasiedzianej służebności, tj. niewskazania sposobu wykonywania prawa, którego dotyczy zasiedzenie oraz strefy, na której może być wykonywane, 3) treści służebności przesyłu zasiedzianej przez uczestnika w sytuacji, gdy uczestnik ten podniósł zarzut jedynie w stosunku do korzystania z przestrzeni powietrznej nad gruntem należącym do wnioskodawcy, 4) służebności przesyłu jako szczególnego rodzaju służebności gruntowej, 5) dopuszczalności nabycia w drodze zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa przed wprowadzeniem art. 305¹ – 305⁴ k.c., 6) zaliczenia okresu posiadania przez przedsiębiorstwo nieruchomości w zakresie odpowiadającym służebności przesyłu przed jej uregulowaniem w art. 305¹ – 305⁴ k.c. do okresu posiadania niezbędnego do jej zasiedzenia.

Pierwszy z problemów przedstawionych przez skarżących został już wyjaśniony m. in. w postanowieniu SN z dnia 30 października 2013 r., sygn. akt V CSK 497/12, niepubl., postanowieniu SN z dnia 14 czerwca 2013 r., sygn. akt V CSK 321/12, niepubl., oraz postanowieniu SN z dnia 16 stycznia 2013 r., sygn. akt II CSK 289/12, niepubl. Problemy prawne ujęte przez skarżących w punkcie 2 i 3 wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zostały związane z jakimkolwiek skonkretyzowanym przepisem prawnym jak również nie zostały poparte stosowną argumentacją wskazującą na możliwość wystąpienia odmiennych ocen tych problemów (w odniesieniu do treści służebności przesyłu zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 29 kwietnia 2014 r., sygn. akt V CSK 456/13, niepubl.). Natomiast nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por.: postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, nie publ.). Pozostałe problemy zaprezentowane przez skarżących również doczekały się już rozważań Sądu Najwyższego i nie wymagają dalszych wyjaśnień

(por. m. in. postanowienie SN z dnia 29 kwietnia 2014 r., sygn. akt V CSK 456/13, niepubl., postanowienie SN z dnia 27 listopada 2013 r., sygn. akt V CSK 525/12, niepubl., postanowienie SN z dnia 23 października 2013 r., sygn. akt IV CSK 30/13, Biuletyn SN 2014, nr 1, s. 10, postanowienie SN z dnia 26 czerwca 2013 r., sygn. akt II CSK 626/12, niepubl., uchwałę SN z dnia 22 maja 2013 r., sygn. akt III CZP 18/13, OSNC 2013, nr 12, poz. 139, Biuletyn SN 2013, nr 5, s. 5, wyrok SN z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II CSK 389/08, niepubl., uchwałę SN z dnia 7 października 2008 r., sygn. akt III CZP 89/08, Biuletyn SN 2008, nr 10, s. 7). W sprawie nie zostało ustalone, aby uczestnik lub jego poprzednicy prawni władali służebnością o treści analogicznej do służebności przesyłu na podstawie decyzji administracyjnej, nie powstał zatem problem zaliczania posiadania na takiej podstawie prawnej.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

[aw]